

Na motivy úspěšné trilogie Tajný kruh od

L. J. SMITH

napsala Aubrey Clarková

**TAJNÝ
KRUH**

COO
BOO

LOV

COO
BOO

Na motivy úspěšné trilogie Tajný kruh od

L. J. SMITH

napsala Aubrey Clarková

TAJNÝ KRUH

Lok

COO
BOO

Přeložila Ivana Svobodová

Translation © Ivana Svobodová, 2013

Copyright © 2012 by Alloy Entertainment and L. J. Smith

Published by arrangement with Rights People, London

ISBN 978-80-7447-288-6

1. kapitola

Cassie držela v rukou otcovu Knihu stínů a celá se chvěla. „Nebude cesty zpět,“ varovala ji máma, která ji teď však sledovala plná očekávání.

Stránky se zlatou ořízkou byly převázány pruhem kůže připomínajícím úzký měkký pásek. Když za něj Cassie zatáhla, uzel povolil a do vzduchu vylétly částičky prachu. Vazba knihy však zůstala nehybně zavřená.

„Ještě si to můžeš rozmyslet,“ podotkla máma. „Opravdu na to jsi připravená?“

Cassie přikývla. Pokud kniha ukrývala tajemství, která by mohla využít k porážce své sestry Scarlett a k záchraně Kruhu před lovcí, nemělo smysl dál váhat. Bylo její povinností si ji prostudovat.

Opatrně knihu otevřela. Hřbet knihy zasténal a Cassiiny oči okamžitě zaujaly zažloutlé stránky popsané ostře zkoseným písmem plným klikyháků, které doplňovaly pradávné symboly. Cassie připadalo, jako by každičkový tah štětcem představoval zapovězené slovo, které nikdy neměla spatřit.

Než si však Cassie dokázala v duchu ujasnit, co má vlastně před očima, kniha se jí v rukách prudce zahřála, až začala nebezpečně pálit. V okamžiku jí ožehla kůži na prstech a Cassie vyjekla bolestí. Její ruce přilnuly ke knize a ona se od ní i přes šířavou bolest nedokázala odtrhnout.

Máma byla strachy bledá jako stěna. Na nic ale nečekala a otevřenou dlaní jí zesponu vyrazila knihu z rukou. Svazek dopadl na podlahu.

Cassie zasténala úlevou, ale kniha už si stihla vybrat svou daň. Cassiiny ruce pokrývaly popáleniny, které řezavě tepaly a rychle nabíhaly.

Vyděšeně se podívala na mámu a zašeptala: „Říkala jsi, že je to jenom kniha.“

„To taky ano. Nebo jsem si to aspoň myslela,“ odpověděla mamka, která jí začala prohlížet poraněné ruce, aby zjistila, jak moc je to zlé. Pak pohlédla dolů na knihu, která zůstala ležet otevřená hřbetem vzhůru na dřevěné podlaze. Opatrně k ní přistoupila a bez problémů ji zvedla. Pak ji pro jistotu zavřela a pevně převázala šňůrkou.

„Prozatím ji schovám na bezpečné místo,“ prohlásila. „Hrozně mě to mrzí, Cassie. Netušila jsem, že se něco takového stane. Nic podobného jsem ještě nikdy neviděla.“

„Nechápu to,“ namítla vyjeveně Cassie, která prahla po odpovědích. „Podle tebe budu knihu potřebovat k tomu, abych porazila Scarlett. Jak ji mám ale studovat, když ji ani neudržím?“

Máma zavrtěla hlavou a odpověděla: „To nevím. Musí být zakletá, aby ji nemohl otevřít nikdo jiný než její pán.“

„Takže musím zjistit, jak to zakletí zlomit. Scarlett jen čeká na příležitost, aby mě odstranila. Ta kniha je mou jedinou nadějí.“

Mamka zvedla ruku, aby Cassie zarazila v zoufalém monologu. „Hezky jedno po druhém. Teď ti hlavně ošetřím popáleniny. Myslím, že už sis dnešní noc užila svoje.“

Láskyplně jí stiskla rameno a odnesla knihu pryč.

Když se vrátila do pokoje s náručí obvazů a s masť, Cassie

se v hlavě rojily další otázky. Dělal si starosti o kamarádky, které lovci označili.

„Na tom, jestli tu knihu dokážu otevřít, možná závisí život Faye a Laurel,“ zoufala si. „Musím to zkusit znovu.“

Máma se k ní posadila se ztrápeným výrazem.

„Faye a Laurel hrozí velké nebezpečí,“ řekla, když jemně uchopila Cassiiny ruce a začala jí ošetřovat poraněnou kůži. „Jenže pokud lovec chce zabít čarodějnici, musí provést dva kroky – přistihnout ji při čarodějnictví a označit ji. Až potom může seslat smrtící kletbu. Pokud se nám podaří lovce zastavit předtím, než provedou druhý krok, budou obě v pořádku.“

Při zmínce o smrtící kletbě si Cassie vzpomněla na znamení lovců, tu stopu po kletbě, která se objevila na čele Melaniiny pratety Constance v den, kdy zemřela. Členové Kruhu tehdy neměli ani tušení, že byla označena, a když na to přišli, bylo už pozdě.

„Proč lovci nesešlou smrtící kletbu hned, když někoho označí?“ zeptala se Cassie. „Proč čekat?“

„Označit oběť zvládne i osamocený lovec, ale k provedení smrtící kletby jich musí být několik.“ Máma ovázala Cassiiny popáleniny rychle a zkušeně jako ošetřovatelka ve vojenském lazaretu a potom dodala: „Podobně jako kouzla vyžaduje i tato kletba určitý postup, takže ji nemohou vyřknout, kdy se jim zachce.“

Cassie zamrkala, když se drsná gáza dotkla její poraněné kůže.

„Faye a Laurel budou potřebovat ochranu,“ řekla máma, „ale dnes v noci si musíš hlavně odpočinout.“

Cassie přikývla. Stále měla na jazyku spoustu otázek, ale bolest ji otupovala. Jakmile vklouzla do měkké postele, začala se jí klížit víčka. Konečně zavřela oči a ponořila se do náruče

spánku. Jenže i na pozadí hebké tmy za víčky zřetelně viděla planoucí obrys otcovy knihy.

Když Cassie ráno čekala na verandě před domem na Adama, který ji měl vzít do školy, stále měla té knihy plnou hlavu. Snažila se uklidnit a soustředit se na červený odlesk slunce v oknech domů na útesu. Ovšem překonat úzkost, která ji svírala, nedokázala. Uplynulý týden zjistila, že ji její polovičnická sestra Scarlett chtěla zabít a zaujmout její místo v Kruhu. Nechybělo moc a bylo by se jí to povedlo. Střetly se spolu na Cape Cod a Cassie se podařilo zahnat ji na útěk. Se Scarlett ovšem zmizely i mistrovské artefakty.

Jako by to samo o sobě nestačilo, hrozilo jim další nebezpečí ze strany lovců. Členové Kruhu už nepochybovali o tom, že Max a jeho otec – ředitel Boylan – jsou lovci čarodějnic. Podařilo se jim označit svým znamením Laurel a Faye a bylo možné, že už vědí, kdo jsou zbývající členové Kruhu.

Cassie se zahleděla na šedou barvu odlupující se z nátěru verandy. *Starý dům*, pomyslela si, *ve starobylém městě*. Tady člověk minulosti neunikne.

Byl slunečný, bezvětrný den, ale Cassie se z něj nedokázala těšit. Stáhla si rukávy fialové mikiny přes ruce, aby zakryla popáleniny. Kdyby se tak mohla celá zachumlat do měkké bavlny! Vtom cosi zaslechla – šelest ve křoví. „Je to jenom vánek,“ uklidňovala se v duchu, jenže kolem se nepohnulo ani stéblo trávy.

Listí zašustilo. Ten zvuk přicházel zleva od řady keřů lemuující pěšinu k bočnímu vchodu. Pokud by se k nim někdo chtěl vloupat, odtud by měl ideální výchozí pozici. Třeba kdyby se do domu chtěla vetřít Scarlett.

Cassie opatrně našlapovala po rozviklané verandě směrem, odkud přicházel šelest. Když se křoví znovu pohnulo, tentokrát to viděla na vlastní oči.

„Scarlett!“ vykřikla Cassie.

V keři to zašramotilo a náhle z něj vystřelila zrzavá mourovatá kočka, která se prohnala Cassie kolem nohou a vyšplhala na strom vedle domu. V zarostlé trávě po ní zůstala její oběť: zubožená polní myš. Cassie si oddechla. Kdyby se nestyděla, že je takový strašpytel, musela by se sama sobě smát.

Adamovo auto zastavilo u chodníku, zrovna když přecházela verandou zpátky před dům. Když vklouzla do starého Mustanga na sedadlo spolujezdce a naklonila se k Adamovi pro polibek, srdce jí ještě pořád bilo na poplach.

„Co jsi dělala na dvoře?“ prohodil Adam, když zabočil z příjezdové cesty na Crowhaven Road. „Dávala sis zahřívací kolečka? Jsi celá zchvácená.“

„Jako tvoje holka si snad zasloužím lepší přivítání,“ utahovala si z něj Cassie, „než poznámky o tom, jak jsem upocená.“

Adam se usmál. „Promiň, řekl jsem zchvácená? Myslel jsem úchvatná.“

Čekal, že se zasměje, a když se nedočkal, omluvně na ni kývl.

Cassie na něm milovala jeho smysl pro humor, i když si z ní utahoval. Ať byla situace s lovci a Scarlett sebevíc vážná, Adam ji dokázal zlehčit a Cassie to potřebovala jako ještě nikdy.

Zadívala se do jeho jiskrných šedomodrých očí a vzpomněla si na stříbrnou nit. Na to tajuplné pouto, které spojovalo její duši s jeho. Jak si měla vysvětlit, že stejné pouto

uviděla mezi Adamem a Scarlett tu noc, kdy mezi nimi došlo k boji? Je možné, že by se jí to jenom zdálo? Cassie na to skoro nedokázala ani pomyslet. Stiskla Adamovu volnou ruku a propletla své prsty s jeho.

„To máš od požáru na Cape Cod?“ zeptal se Adam. Povy-
táhl Cassiin rukáv a podíval se na puchýře na její levé ruce.
„Nedošlo mi, že ses tak hrozně popálila. Zhoršuje se to?“

Cassie neodpověděla. Nevěděla, jak mu nové popáleniny vysvětlit. Adam si ale její mlčení vyložil jako potvrzení své domněnky.

„Musíme Scarlett najít,“ zabručel. „Za tohle nám zaplatí. I za všechno ostatní.“

Cassie pořád nevěděla co na to říct. Situace byla daleko složitější, než si dokázal představit.

„Jak to můžeš brát s takovým klidem?“ zeptal se Adam, když na chvílku spustil oči ze silnice a krátce se na Cassie podíval. „Ublížila ti a ta zranění nejspíš nikdy docela nezmizí. Tohle jí nemůžeme nechat projít.“

„Nestalo se mi to, když jsme bojovali se Scarlett,“ odpověděla Cassie úsečněji, než měla v úmyslu, „ale dnes v noci.“

Adam přibrzdil, až skoro zůstali stát na místě. „Dnes v noci? Co se stalo?“

Cassie se ohlédla po nacpaném školním autobuse, který je předjížděl zleva. Řidič auta, které jelo hned za nimi, naštvaně zatroubil.

„Nechci před tebou něco tajit,“ odpověděla Cassie, „ale když se ti svěřím, zůstane to mezi námi. Platí?“

Adam zajel ke krajnici a vypnul motor. Bylo mu jasné, že přijde něco, co vyžaduje jeho plnou pozornost.

„Asi ti nemusím říkat dvakrát, že mi můžeš věřit,“ odpověděl.

Zastavili před obchodem s koblihami, kde byl vzduch prosycený sladkou vůní cukru a polevy.

„Mamka mi včera v noci něco dala. Něco, co bylo dlouho ukryté v babiččině domě,“ spustila Cassie a znovu se odmlčela. Věděla, že Adamovi může říct cokoli a že ji za to nebude odsuzovat, ale dělalo jí potíž najít správná slova.

„Neříkej, že existují další mistrovské artefakty. To by byla senzace.“

Adamův hlas byl tak plný naděje, až Cassie skoro bolelo u srdce, že ho musí zklamat.

„Ne. Je to něco, co patřilo Černému Johnovi.“

Když to jméno vyslovila, Adam se prudce napřímil a na tváři se mu objevil ostražitý výraz.

„Mám jeho Knihu stínů,“ vysvětlila mu Cassie.

Podezření na Adamově tváři vystřídal vzrušení.

„Myslíš to vážně?“ vyhrkl. „Představ si, co všechno bysme se z ní mohli naučit!“

„To není všechno,“ brzdila ho Cassie, než se nechal příliš unést nadšením. „Když jsem tu knihu otevřela, jako by se obrátila proti mně. Připadlo mi, že mi ožívá v rukách. Stejně jako když se proti mně při souboji se Scarlett obrátila moc mistrovských artefaktů.“

Adam přikývl. Velmi dobře si pamatoval, jak snadno Scarlett pomocí černé magie artefakty ovládla a ty pak Cassie hrozně popálily, odpoutaly se od jejího těla a vletly Scarlett přímo do nastavených dlaní.

„To vysvětluje tvoje popáleniny,“ odpověděl. „Jak ale spolu ty dvě věci souvisí?“

„Podle mě je ta kniha zakletá,“ vysvětlila Cassie. „Cosi brání tomu, aby se dostala do rukou nesprávným lidem. Stej-

ně jsem z ní ale nedokázala nic vyčíst, protože je napsaná nějakým starým jazykem. Ty znaky jsem nikdy v životě neviděla. Nevypadají ani jako slova.“

Adam okamžitě začal plánovat: „Měli bysme říct Dianě, aby prozkoumala svou Knihu stínů, jestli v ní nenajde nějaké informace. Určitě existuje nějaký způsob, jak to zakletí zrušit. Můžeme začít s tím, že určíme, v jakém jazyce je kniha napsaná. Mohlo by jít o sumerštinu, nebo dokonce o klínové písmo. Nepřekvapilo by mě, kdyby rodokmen Černého Johna sahal až tak daleko.“

„Adame,“ skočila mu do řeči Cassie. „Pamatuješ si, co jsme si domluvili? Má to zůstat mezi námi.“

Adam se zatvářil zklamaně. Na okamžik se odvrátil a řekl: „Jenže to jsem netušil, o co jde.“

„Promiň,“ povzddechla si Cassie, „ale nejdřív tomu musím přijít na kloub sama, než do toho zatáhneme celý Kruh. Týká se to mého otce.“

„Tohle je hrozně důležité,“ namítl Adam tónem, který mu v hlase zazněl vždycky, když ho něco rozzlobilo, „a Kruhu to budeme muset říct tak jako tak.“

„Já vím,“ odpověděla Cassie co nejlaskavěji. Připomněla si, že vášně a odhodlání je právě to, co na něm miluje. „Potřebuju jen trochu času.“

Zvedla ruku a začala si pohrávat s prameny kaštanových vlasů, které mu padaly do očí.

Adam uznal, že na ni přece jen moc tlačil, a přikývl. „Dobře. Do té doby ti ale budu pomáhat, jak budu moci. Jestli budeš potřebovat pomoc s tím textem, stačí říct.“

Cassie si ulehčeně oddechla.

„Děkuju,“ řekla a něžně ho pohládila. „Potřebuju jenom, abys stál při mně.“

„Můžeš se na mě spolehnout,“ ujistil ji, zvedl její poraněnou ruku k teplým rtům a políbil ji.

„I když taková kobliha s čokoládovou polevou taky není k zahození,“ dodala Cassie.

„Tvoje přání je mi rozkazem,“ usmál se Adam. Naklonil se k ní a jejich rty se dotkly. Vášnivě ji líbal a byl to nádherný pocit. Najednou bylo zase všechno, jak má být, a Cassie si v duchu říkala, že tenhle den nakonec nebude tak špatný.

2. kapitola

Na třetí hodině čekal Cassie přepadový test. Právě se rozhodovala mezi a) Kontinentálním kongresem a b) Sněmovnou reprezentantů, když do dveří vešel student pověřený dozorem a podal paní Darbyové růžový papír.

„Laurel,“ řekla paní Darbyová, „pan Boylan s tebou chce ihned mluvit v ředitelně.“

Cassie prudce zvedla hlavu. Nemohla dovolit, aby Laurel šla za ředitelem sama. Byl to lovec čarodějnic a Laurel byla označená.

Laurel se podívala nejdřív na Cassie a pak na paní Darbyovou. „Ale já ještě nejsem hotová s testem.“

„Můžeš ho dopsat po škole,“ ujistila ji paní Darbyová. „Ředitel by tě k sobě nevolal uprostřed vyučování, pokud by to nebylo důležité.“

Laurel zaváhala.

„Pospěš si,“ pobízela ji paní Darbyová a ukázala ke dveřím. „Jestli jsi něco provedla, nijak ti nepomůže, když tu budeš stát a necháš pana ředitele čekat.“

„Ano prosím,“ odpověděla Laurel.

Cassie přihlížela, jak vyděšeně sbírá učebnice. Jak by ji mohla zastavit?

Laurel odevzdala písemku paní Darbyové a poslušně následovala kluka z dozoru na chodbu. Ve dveřích vrhla naposledy pohled na Cassie.

Nikdo další z Kruhu ve třídě nebyl, takže bylo jen na ní, aby něco udělala. Musí se nějak dostat do ředitelny. Závisí na tom život Laurel.

Cassie do prázdných políček v testu spěšně naškrábala odpovědi a rychle se vydala ke katedře.

„Už jsem hotová, paní Darbyová,“ řekla. Přitom se chytla za bok a kousla se do rtu. „Necítím se moc dobře. Mohla bych jít prosím na ošetrovnu?“

Paní Darbyová si Cassie pozorně prohlédla. Snažila se uhodnout, jestli to na ni hraje.

Cassie ztěžka polkla, odkašlala si a naklonila se, jako by hrozilo, že hodí šavli paní Darbyové rovnou na stůl.

„Tak běž,“ svolila paní Darbyová a Cassie vystřelila ke dveřím.

Celou cestu utíkala a ignorovala učitele, kteří jí nařizovali, ať zpomalí. Nakonec celá udýchaná dorazila k ředitelně, kde ve vzduchu okamžitě vycítila zvláštní energii – temnou a skličující. Dveře ředitelny byly zavřené.

„Ahoj, Cassie, mohu ti nějak pomoci?“ zeptala se paní Karolová, věčně růžolící sekretářka.

„Máme problém,“ vyhrkla Cassie a paní Karolová překvapeně zamrkala. „V tělocvičně. Rvačka nebo něco takového. Nevím to jistě, ale všichni křičeli, ať někdo doběhne pro pana ředitele.“

„Ale ne, už zase?“ Paní Karolová se vyhoupla z křesla a rozběhla se ke dveřím do ředitelny. Nervózně zaklepala. Nečekala na odpověď, otočila knoflíkem a vstoupila do kanceláře.

„Omlouvám se, že ruším,“ spustila, „ale myslím, že se v tělocvičně perou studenti.“

Ve chvíli, kdy dveře otevřela, sebou pan Boylan škulb a odcháhl se od Laurel. Rukou si scísl prošedivělé vlasy a upravil si šedý oblek.

„Nevidíte, že mám práci?“

Přešel ke stolu, vzal si pero a složku s dokumenty, aby vypadal co nejkomisněji. „Kolikrát vám mám říkat, abyste mi takto nevpadala do kanceláře?“

„Nekřičte na mě,“ nedala se paní Karolová, aniž jí z tváře na vteřinu zmizel široký bělostný úsměv. „Copak můžu za to, že se studenti chovají jako utržení ze řetězu?“

Vešla do ředitelny a uchopila pana Boylana za loket elegantně padnoucího saka. „Pospěšte si. Jste jediný, kdo je dokáže zkrotit.“

Cassie zahlédla Laurel na židli před velkým dubovým stolem pana Boylana. Mávla na ni, aby zachytila její pohled, ale Laurel vůbec nevnímala, co se kolem ní děje. Byla bledá jako smrt a upírala oči na nějaký neviditelný bod před sebou.

Pan Boylan si popuzeně odfrkl a následoval paní Karolovou k tělocvičně.

„Ať to máme rychle z krku,“ prohlásil a vtom si poprvé všiml Cassie.

„Za chvíli se vrátím,“ zavolal na Laurel, ale nespustil přitom oči z Cassie, „a pak budeme pokračovat, kde jsme přestali. To vám slibuji.“

Znělo to jako hrozba určená oběma dívkám. Cassie přešel mráz po zádech při pomyslení, jaký pohled by se jí naskytl, kdyby dorazila jen o pár minut později.

Ředitel a paní Karolová už byli mimo dohled, avšak Laurel seděla dál jako opařená. Cassie k ní doběhla, uchopila ji za drobná, útlá ramena a zatřásla s ní. „Jsi v pořádku? Co ti udělal?“

Laurel se do tváře pomalu vrátil život a konečně si všimla, že před ní Cassie stojí.

„Musíme rychle pryč.“ S těmi slovy vyskočila ze židle a rozběhla se ke dveřím.

Cassie ji vzala za ruku a odvedla ji chodbou do křídla s přírodovědnými učebnami.

„Musíme se držet dál od tělocvičny,“ řekla a zamířila s Laurel opačným směrem. Bylo jen otázkou času, než pan Boylan zjistí, že se žádná rvačka nekonala. „Musíme se někam schovat. Aspoň dokud nezazvoní.“

Na konci křídla našly odemčený kabinet s pomůckami. Cassie zavedla Laurel dovnitř a zavřela za nimi dveře.

„Smrdí tu formaldehyd,“ poznamenala Laurel.

Cassie neměla to srdce upozorňovat Laurel, vášnivou milovnici zvířat, že má za hlavou sklenici s prasečím plodem.

Místo toho jenom odpověděla: „To teda jo.“ Pak k sobě Laurel přitáhla a objala ji. „Jsem tak ráda, že jsi v pořádku.“

Mezi nekonečnými policemi plnými skleněných odměrek a ochranných brýlí se Laurel mohla konečně vyplakat a popsat Cassie, jak ji pan Boylan vyslychal a snažil se zjistit informace o jejích přátelích.

„Ptal se mě na všechny členy Kruhu. Všechny nás zná jménem,“ vzlykala Laurel. „Vypτάval se mě i na naše rodiny. Ví, co jsme zač, Cassie, a chce nás všechny označit.“

Cassie postupně doplňovala jednotlivé části skládačky. „Takže nesmíme za žádných okolností čarovat, dokud nepřijdeme na to, jak ho zastavit.“

Laurel znovu vhrkly slzy do očí.

„Už je dobře,“ ujistila ji Cassie. „A hlavně, nejsi sama. Přijdeme na způsob, jak tě zachránit, slibuju.“

„Ale jak? Jsme v tom až po uši, Cassie. Ještě nikdy jsme nestáli proti něčemu takovému.“

Laurel se dala do zoufalého pláče, až Cassie dostala strach, že je někdo venku na chodbě zaslechne.

„Já nechci umřít,“ vzlykla Laurel.

„Ššš, nikdo neumře.“ Cassie ztlumila hlas a šeptem ji konejšila: „Mluvila jsem s mámou o otci. Zrovna dnes v noci. Jsem na stopě pár věcem, Laurel. Pradávným věcem, které nám pomůžou.“

Laurel přestala plakat a otřela si z růžových tváří slzy.

„Opravdu?“ zeptala se.

„Opravdu. Když byl otec mladý, zachránil máminu kamarádku, kterou lovci označili. Je to možné, věř mi.“

„Myslíš, že přijdeš na to, jak to udělal?“

„Myslím, že jo,“ přikývla Cassie. Řekla všechno, co ji napadlo, jen aby se Laurel uklidnila, ale v duchu se obávala, že nemají dost času. Musela s tím – a s otcovou knihou – něco udělat dřív, než je lovci jednoho po druhém dostanou.

3. kapitola

Na všech čtyřech stěnách školní jídelny visely růžovobílé plakáty oznamující jarní ples. Kdykoli jindy, nebo možná spíš v nějakém jiném životě, by se Cassie na ples těšila, jenže tohle odpoledne neměl nikdo ze spolku na tancování ani pomyslení, kromě Suzan, která dorazila se zpožděním a nadšeně položila ták s jídlem na stůl. Jako by se jí nálada ostatních čarodějů a čarodějek netýkala.

„To už bude zase ples? Musíme vyrazit na nákupy, než budou všechny hezký šaty fuč.“

„To je vážně teď tvoje hlavní starost?“ odpověděla Melanie s napůl plnou pusou. „Nějaký pitomý ples?“

Suzan zkrřížila ruce přes tmavomodrou blůzu a prohlásila: „Máme se chovat normálně, ne? Takže musíme dělat, že nepodezíráme ředitele ani nikoho jiného. A tohle přesně dělám.“

„Dělej si, co chceš, jenom nepoužívej kouzla,“ ozvala se Cassie. „Ředitel ví, kdo jsme. Dnes ráno nám to potvrdil.“

Suzan se usadila mezi Faye a Deborah.

„Aha,“ zamumlala a zklamaně odstrčila ták, „a mně nikdo nic neřekl. Vždycky se všechno dovím jako poslední.“

Cassie se rozhlédla po tvářích přátel usazených kolem stolu. Žádný div, že je lovcí snadno vytipovali. Nejen, že byli stále spolu, ale navíc nevypadali jako obyčejní studenti, dokonce

ani když byli právě sami. Adam, Nick, dvojčata Hendersonova a dokonce i Sean se procházeli po škole s hrdostí a samozřejmostí, která je odlišovala od ostatních kluků. Spolužáci z nich na jednu stranu měli nahnáno, na druhou z nich byli na větvi. Dívky na tom byly stejně. Dianu všichni obdivovali a z Faye měli největší strach, ale Laurel, Melanie, Deborah a Suzan pro ně nebyly o nic méně fascinující. Měly v sobě zvláštní jiskru. Vůbec se nepodobaly ostatním holkám. Měly daleko vážnější problémy než kluky a oblečení. Při tom pomyšlení si Cassie připadala naivní. Jak si mohla myslet, že je lovci neodhalí?

„Potom, co se dnes ráno stalo,“ řekla Diana tiše, „nejsou ti, co byli označeni, ve škole v bezpečí.“

Její poznámka patřila Laurel, ale ta si jen hrála s nenačatým sendvičem, aniž by zvedla hlavu. Cassie ji ještě nikdy neviděla takhle na dně, ani tehdy, když lovci vypálili svůj symbol do trávníku před jejím domem.

Faye taky dělala, jako by neslyšela Dianino varování. Odmítala vůbec připustit, že ji označili. Cassie neuniklo, že má ještě stále kolem krku opálový náhrdelník, který jí daroval Max. Ten se symbolem lovců.

„Můžeš si ho sundat,“ poznamenala Cassie a ukázala na náhrdelník. „Nemusíš ho pořád nosit jako šarlatové písmeno.“

Faye zavrtěla hlavou. „Nehodlám mu dát najevo, že o tom označení vím. On není jediný, kdo dokáže předstírat, že je někým, kým není.“

Deborah přikývla a namířila na Faye plastovou vidličku jako oštěp. „Měla bys mu to vrátit i s úroky. Max si s tebou zahrával, tak mu to opláť.“

„My o vlku,“ zamumlal Sean a upřel svá slídívá očka na Maxe, který stál na opačné straně jídelny. Faye si rychle přetřela pusu rtěnkou.

„Vážně si myslíš, že je dobrý nápad se v téhle situaci mstít?“ namítla Diana. „Už jsme dnes jednomu lovcí čarodějnic o vlas unikli. Nepotřebujeme provokovat dalšího.“

„Klídek, D,“ odbyla ji Faye a na tváři se jí rozlil úsměv. „Potřebujem získat informace o lovcích a Max je k nim klíč. Vyloudím to z něj jako správný dvojitý agent. Sleduj a uč se.“

Bez dalšího slova vstala a doběhla doprostřed jídelny k Maxovi, který mezitím zamířil jejich směrem. V ruce nesl sportovní tašku a podle všeho se chystal na lakrosový trénink. Faye mu ji vzala, pustila ji na zem a předstírala, že je z něj celá paf jako obvykle. Přitáhla ho k sobě a vášnivě ho políbila.

„Chyběl jsi mi,“ zavrňela dost hlasitě na to, aby ji zaslechli členové Kruhu.

Max se dotkl prsty rtů, které teď měl zlehka pokryté rudou barvou Fayiny rtěnky.

„A ty jsi zas chyběla mně,“ odpověděl.

Max byl vysoký a svalnatý, měl světle hnědé vlasy, drsný hlas a úsměv věčného suveréna. Byl přesně ten typ, po kterém Faye jela. Nebylo divu, že pro něj ztratila hlavu a ani si nevšimla, že ji označil.

Ostatní čarodějky a čarodějové přihlíželi, jak Faye Maxovi cosi šeptá do ucha, a on tlumeným hlasem odpovídá.

„Myslíte, že jí na to skočil?“ zeptá se Sean.

„Vypadá to tak,“ usoudil Doug a přikývl rozcuchanou blond hlavou. „Chová se stejně jako předtím. Jako zfamfrnělej trouba.“

„Ale kdoví, jestli z něj Faye dokáže vymámit informace,“ ozval se jeho identický bratr.

Melanie byla jako vždycky na pochybách. „O lovcích se od něj nic nedozví. Ať jí to cukrování věří, nebo ne, není padlý na hlavu.“

„Jenže Faye by ho mohla lstí přimět, aby nás zavedl na stopu ostatních,“ usoudil Nick, který seděl shrbený na židli s jednou nohou na sedátku. „Ve městě je nastopro víc lovců než Max a jeho fotr.“

Melanie zakoulela očima. „Jasně. Max nás určitě milerád představí všem svým kumpánům. Třeba při té příležitosti uspořádá koktejlovou párty.“

Cassie nepřestávala sledovat Maxovo a Fayino představení. Bylo to skoro legrační, jak se oba snaží předstírat, že jsou do toho druhého po uši zbláznění, zatímco ve skutečnosti byli zapřisáhlí nepřátelé. V Maxově obličejí ovšem nešlo vyčíst nic víc, než co byl ochotný dát najevo. V téhle chvíli měl navrch a Cassie bylo jasné, že je příliš dobrý na to, aby se při troše nátlaku hned poddal.

Po pár minutách Faye milostnou scénku vzdala. Naklonila se pro závěrečný polibek a pak se vrátila ke zbytku spolku. Když Max procházel cestou do tělocvičny kolem, zamával jim a předvedl svůj dokonalý zářivý úsměv. Cassie ovšem připadlo, že se zubil hlavně na Dianu.

„No, tak tohle sakra nevyšlo,“ usoudila Faye. „Buď je fakt dobrej herec, nebo nemá páru o tom, co se dneska stalo v ředitelně. Když jsem se zmínila o své kámošce Laurel, zeptal se, která to je.“

„Stejně bychom neměli pokoušet štěstí,“ prohlásila Diana. „Je na čase, aby sis začala držet odstup od něj i jeho otce.“

„Diana má pravdu,“ přikývla Cassie. „Musíme stanovit nová pravidla.“

„Přesně to teďka Kruh potřebuje,“ odsekla Faye, když si sedla zpátky ke stolu. „Další pravidla.“

„Co tedy navrhuješ?“ obrátila se Diana na Cassie. „Posloucháme.“

Cassie si uvědomila, že se na ni soustředí pozornost celé skupiny. Dívali se na ni s nadějí v očích, jako by snad měla nějaké zázračné řešení všech jejich problémů. Odkáslala si a snažila se rychle na něco přijít.

„No, víme, že lovci nemůžou nikoho označit, pokud ho nepřistihnou, jak provozuje magii. Jakmile to ale udělají, jejich dalším krokem je seslání smrtící kletby, a to je konec. Definitivní zničení čarodějnice.“

„To má být motivační řeč?“ ozval se Sean.

„Nech ji to dopovědět,“ usměrnil ho Nick se zachmuřenýma mahagonovými očima.

„Každý z nás musí odteď mít partnera. Když je lovec sám, nemůže seslat na čarodějnici smrtící kletbu. To nejlepší, co můžeme udělat, je držet se pospolu stejně jako oni,“ vysvětlila jim Cassie.

Deborah se pobaveně zasmála. „Tohle má jako být tvá objevná myšlenka? Máme se po chodbách vodit za ručičky jako ve školce?“

„Netvrdila jsem, že je to geniální nápad,“ bránila se Cassie. „Dává to ale smysl. Ti z nás, kteří byli označeni, by měli být neustále v doprovodu dalšího člena Kruhu. A to i v noci.“

Fayiny medově zlaté oči se zablýskly. „Na to zapomeň. Já o žádnou chuť nestojím. To radši zaklepu bačkorama.“

„To se ti klidně může stát, když na Cassiin návrh nepřistoupíš,“ zchladila ji Melanie. „Je to jediný způsob, jak zajistit, že se tobě a Laurel nic nestane.“

Laurel zvedla hlavu od nedotčeného oběda. Zdálo se, že z tohoto nového pravidla není nadšená o nic víc než Faye. „Cassie, vždyť jsi říkala, že jsi mluvila se svou mámou o otci a že jsi objevila něco, co by nám mohlo pomoci.“

Cassie ztuhla. Vycítila upřený pohled Adamových očí, hlubokých jako půlnoc, a přísahala by, že zaslechla, jak Diana otvírá pusu ještě dřív, než promluvila.

„O co jde?“ zeptala se Diana s náznakem podezření v hlase.

Cassie připadlo, že jídelna zničehonic ztichla. Celá nesvá poposedla na židli a odpověděla: „Jak už jsem řekla Laurel, otec kdysi zachránil někoho, koho lovci označili, a já se snažím vypátrat víc o tom, jak to dokázal.“

Diana se zachmuřila. Neunikla jí nejistota v Cassiině hlase a nehodlala toto téma jen tak opustit. „Myslíš si, že použil kouzlo podobné kletbě proti lovcům čarodějnic, kterou jsme našli v mé Knize stínů?“

„Nejspíš něco na ten způsob,“ přikývla Cassie a snažila se, aby ta slova vyzněla nenuceně a optimisticky.

„Proč prostě nepoužijeme kletbu proti lovcům z Dianiny knihy?“ namítla Suzan. „Nechápu, na co čekáme.“

„To nejsi sama,“ podpořil ji Nick.

Diana si frustrovaně povzdechla. Tohle už přece řešili. „Protože je to naše jediná šance využít nevědomost lovců k tomu, abychom získali víc informací. Pořád nám nahrává prvek překvapení. Lovci nevědí, že už tušíme, kdo k nim patří. Navíc si nejsme jistí, jak kletba funguje a jaké má následky. Přeložili jsme ji dost povrchně, takže ji použijeme, až když nebude jiné východisko. Pokud ji zkusíme seslat a mine se účinkem, skončíme všichni během pár vteřin označení.“

„Jinými slovy,“ uzavřela její proslov Faye. „Nemáme páru, jestli ta slova, co jsme se naučili, jsou kletba proti lovcům, nebo dětská říkanka.“

Diana se na chvíli odmlčela a nervózně se kousla do rtu.

„Nemůžeme se spoléhat na povrchní kostrbatý překlad kletby z Dianiny knihy,“ řekl Adam. „Bez urážky, Diano, ale

ať Černý John použil kletbu, jakou chtěl, budeme ji potřebovat, až se s lovci střetneme.“

Diana přikývla a zahleděla se na své ruce. Adam se otočil na Cassie, které pochopila, že i když bojuje sám se sebou, aby ostatním nepověděl o knize Černého Johna, nikdy by nezradil její důvěru, ať je to pro něj sebevíc těžké.

„Co ochranné kouzlo?“ zeptala se Laurel. „Nemělo by účinkovat dost dlouho na to, abychom Faye a já mohly dál normálně žít?“

„Zdá se, že stále působí,“ odpověděla Diana, která váhavě zvedla hlavu. „Nevíme ale, jak dlouho bude účinkovat. Tohle kouzlo je jednorázová záležitost, a jakmile jednou pomine, je po všem.“

„A i kdyby fungovalo dál,“ připojila se k nim Melanie, „nevíme, jestli je dost silné na to, aby odolalo smrtící kletbě lovců. Nejspíš ne.“

Faye upírala pohled do ztracena. Pro jednu byla příliš rozhozená na to, aby se s nimi dohadovala.

Cassie chvíli přemýšlela o své vlastní situaci. Pokud by účinek ochranného kouzla pominul, byla by proti Scarlett jednoduše bezmocná. Už teď ji dokázal vyděsit každý stín a pokaždé, když zahlédla nějakou zrzku, která zrovna procházela kolem, ztuhla jako solný sloup.

„Jak to chceš provést?“ obrátila se na ni Faye, jako by se právě probrala z vytržení. „Jak hodláš zjistit, kterou kletbu Černý John použil?“

Cassie letmo pohlédla na Adama, z jehož tváře nešlo našťásti nic vyčíst.

„Pokouším se dozvědět co nejvíc od své mámy,“ odpověděla. „Snažila se na minulost zapomenout, ale když se rozpovídá, tak se sem tam dozvím zajímavé věci.“

To byla na Fayinu přímočarou otázkou dobrá odpověď, a dokonce pravdivá. Cassie si však uvědomovala, že pokud chce zachránit přátele a porazit lovce, bude to chtít víc než jen probrat minulost s mámou. Bude od ní muset získat otcovu knihu.

4. kapitola

Jakmile Cassie vešla do domu, objevila se nahoře na schodech mamka.

„Á, to jsi ty,“ řekla. „Dobře, že jsi doma.“

„Čekala jsi snad někoho jiného?“

„Nemusíš být hned sarkastická,“ usměřňovala ji máma. Když sešla do přízemí, dodala: „Po dnešní noci jsem si o tebe dělala starosti. Kvůli té nehodě s knihou.“

„Nehoda,“ zamumlala Cassie, když odkládala batoh na kuchyňský stůl. „I tak se tomu dá říkat.“

Mamka za ní přišla do kuchyně. „Vyhrň si rukávy. Podívám se ti na ruce.“

„Už mě ani nebolí,“ zalhala Cassie, ale poslechla a ukázala mámě podrážděnou popálenou kůži. „Za pár dnů to zmizí.“

Mamka se ovšem nenechala odbýt a pečlivě její zranění prohlížela.

Potom jí pověděla: „Připravila jsem ti mast z bylin ze zahrady. Dala jsem ji vychladnout do ledničky.“

Cassie si povzdechla nad máminou věčnou péčí, ale musela uznat, že je jí za ni vděčná. Od toho, co se ráno probudila, se cítila divně a spálená pokožka ji celý den svrběla.

Máma přinesla z ledničky kamenný hmoždíř naplněný mastí a posadila se ke stolu naproti Cassie.

Mast byla hráškově zelená a páchla jako skunk. Máma jí prsty promíchala a natáhla se pro Cassiinu ruku.

„To, jak se ti kniha rozpálila v rukách... V životě jsem nic takového neviděla,“ řekla. „Nedokážu na to přestat myslet.“

Začala soustředěně roztírat mast a její opatrné prsty rovnoměrně pokrývaly Cassiinu kůži hojivou směsí.

„Musíš ke mně být upřímná a říct mi, jestli cítíš nějaké další následky.“

„Počítá se k nim pálení, které jsem cítila pokaždé, když jsem dnes otevřela učebnice?“

Máma se zamračila. „Tohle je vážné, Cassie. Nechci, aby ses k té knize znovu přiblížila, alespoň dokud nepřijdeme na to, jak zneškodnit ochranné kouzlo. Je to příliš nebezpečné.“

Získat od mamky knihu zpátky mělo být podle všeho náročnější, než Cassie čekala.

„Jak jinak ale zjistíme, jak to kouzlo zlomit?“ namítla. „Už tu není nikdo, s kým bysme se mohli poradit.“

Mamka jí nějakou dobu mlčky ošetřovala a pak dodala: „V podobných chvílích bych si přála, aby tu byla babička. Vyznala se v těchhle věcech daleko líp než já.“

Cassie si v duchu říkala to samé, ale neměla to srdce vyslovit to nahlas. Když babička zemřela, odešly s ní bohaté zkušenosti a letitá moudrost. Babička byla nenahraditelná.

„Ještěže mám tebe,“ řekla Cassie a myslela to upřímně. Ona i mamka urazily za posledních pár měsíců dlouhou cestu a Cassie byla přesvědčená, že se mámě může svěřit úplně se vším.

Zatímco jí mamka obvazovala ruce pokryté mastí čistou gázou, Cassie jí vyličila, co všechno se ráno odehrálo v ředitelně. Nevynechala jediný detail a doufala, že mámu přesvědčí, aby jí nechala Knihu stínů znovu prostudovat.

„Chtěla bych najít nějaký způsob jak ochránit Faye a Laurel,“ vysvětlila jí. „Vlastně, když jsme u toho, nevzpomínáš si na nějaké podrobnosti toho kouzla, kterým Černý John zachránil tvou kamarádku?“

Máma se zamyslela a odpověděla: „Bylo to nějaké zaklínadlo. Vlastně kletba. Řekla bych, že bude v jeho Knize stínů.“

V Knize stínů. Cassie věděla, že jí ta otázka přivede zpět k ní.

„Vzpomínám si, že se tvůj otec kdysi zmínil o tom,“ pokračovala mamka, „že lovci nemají žádnou vlastní moc. Neovládají magii. Místo toho u sebe nosí nesmírně mocné kamenné amulety, které si předávají z generace na generaci. Pokud se podaří pouto mezi lovcem a amuletem zlomit, zruší se tím i označení, které lovec seslal na čarodějnici.“

Cassie se rozzářily oči. Tak přece jen existovala možnost jak se bránit! Mamka se však zarazila a její hlas nabral vážný tón: „Poslyš, Cassie, já vím, co si teď myslíš. Chceš najít tu kletbu a zachránit přátele, ale věř mi, když ti říkám, že nemůžeš použít magii z knihy, které nerozumíš. Černá magie má vždycky vážné následky a popálená kůže na tvých rukou je teprve začátek.“

Cassie přikývla, aby mamku uklidnila.

„Ale myslím, že bych vám mohla pomoci,“ pokračovala máma, „dokud nepřijdeme na to, jak knihu bezpečně používat. Znam skvělé místo, kde budou Faye a Laurel v bezpečí.“

Cassie tahle dobrá zpráva dočista zaskočila. „Kde?“

„Přímo tady. V domě je tajná místnost.“

Cassie se na mamku nevěřičně podívala. „Děláš si legraci?“

Mamka se zasmála a všechno jí vysvětlila: „Babička ji vybudovala, když se před šestnácti lety začalo stupňovat napětí mezi lidmi z města a čarodějnicemi. Krátce předtím, než přišla ta strašná bouře, při které spousta tvých přátel přišla